

Atvelykis.

Mišių Lekcija iš šv. Jono pirmojo laiško 5, 4—10.

Brangus, mylimieji: Visa kas gimę yra iš Dievo pergali pasauli, o pergalė įveikianti pasaulį—tai yra mūsų tikėjimas. Kas trys yra pergalis pasauli, jei ne tas kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Tas yra, kuris atėjo per vandenį ir Kraują Jėzus Kristus, ne vienu vandeniu, bet vandeniu ir krauju. Ir Dvasia yra, kuri liudija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie danguje duoda liudijimą: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir tie trys yra vienas. Ir trys yra kurie liudijimą duoda ant žemės: Dvasia, vanduo ir Kraujai; ir šitie trys vienas yra. Jeigu priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra didesnis, nes tas Dievo liudijimas esąs didesnis, kad liudijo savo Sūnui. Kas tiki į Dievo Sūnų, tas turi savyje Dievo liudijimą.

Lekcijos Paaškinimas

Šv. Jonas Apaštalas paliko parašęs penkis daiktus, kurie dabar yra šventame Rašte Naujame Įstatyme. Tie penki daiktai yra: Evangelija, Apreiškimai ir trys laišškai. Atvelykio Mišių lekcijoje yra ištrauka iš pirmojo laiško. Tas laiškas tapo parašytas persekiojimų laiku, kada krikščionims reikėjo slėpti savo sakramentus. Nors slėpimai būdavo ir laišškai, bet dėl atsargumo juose Apaštalai kartais vartodavo sakinių gamtą, iš kurių žinantais ir nesuprantantiems. Todėl ir šitame laiške krikštą šv. Jonas pavadino vandeniu, švenčiausiąjį Sakramentą krauju.

Šv. Trejybė.

Tą žinant lengva suprasti, kad šv. Jonas minėję švenčiausią Trejybę sakydamas: Trys yra kurie danguje duoda liudijimą: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia. Tėvas yra Pirmasis Trejybės Asmuo, Šventoji Dvasia yra Trečiasis. Šventasis Jonas Antrąjį švenčiausios Trejybės Asmenį savo Evangelijoje (Jon. 1, 1) pavadino Žodžiu ir daug sykių atkartoję. Minėdamas tris Dievo Asmenis šv. Jonas pridėjo, kad "tie trys yra vienas."

Reikia Dvasia Gyventi.

Tos švenčiausios Trejybės išraišką šv. Jonas randa ant žemės trijuose svarbiausiose tikėjimo dalykose: dvasia, vanduo ir kraujai. Dvasia reiškia apsejimą sulig su dvasios, o ne sulig kūno. Mat žmonės yra dvejojo pakrypimo: vieni labiau mintija, kalba ir dirba, kad kuną patenkintų, kiti dvasios reikalus stato augščiau už visą kas kunui tinka. Šitą dvasinį žmonių krypsnį ne vien stiprina bet ir aprupina pirmasis sakramentas, t. y. Krikštas, ir augščiau švenčiausias sakramentas, t. y. V. Jėzaus Kunas ir Kraujai. Žymėdamas reikala visiška atsidėmus dvasios reikalams šv. Jonas ir šitą sakramentą minėdamas taria vien tik Kraują apleidamas Kuną.

Kadangi dvasinis žmonių palinkimas nebešlieka be Krikšto ir be švenčiausio Sakramento, tai šv. Jonas ir sako, kad tie trys yra vienas. Bet jis nesako, buk jų vienybė ir

Dievo asmenų vienybė yra vienybė. Jis dar aiškiai pažymi, kad Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia liudijimą duoda danguje, o dvasia, vanduo arba krikštas, Kraujai arba švenčiausias Sakramentas, liudijimą duoda ant žemės. Nereikia nei minėti, kad yra skirtumų tarp dangaus ir tarp žemės.

Sakramentai.

Kai kurie protestantai, matydami, jog šv. Jonas minėjo tiksliai dvasią, vandenį ir Kraują, išveda, buk jis tepripažinęs tiksliai du sakramentus, būtent Krikštą ir V. Kuną, nes dvasia ne sakramentas. Tačiau šv. Jonas negalėjo vienaip liudyti Evangelijoje, kitaip laiške, Evangelijoje jis rašė, jog Jėzus, atsikėles iš numirusių tarė apaštalams: "Imkite Šventąją Dvasią: kam atleisite nuodėmes bus atleistos, kam užlaikysite bus užlaikytos" (Jon. 20, 22—23). Tai-gi šv. Jonas žinojo ir kitais net raštu skelbė, kad Kristus įsteigė nuodėmių atleidimo sakramentą. Šv. Jonas negalėjo nepripažinti kitų Kristaus žodžių, kuriuos užrašė jam lygus apaštalas šv. Mateušas, būtent: "Ką Dievas suvienijo, žmogus teneskiriu" (Maf. 19, 6). Kristus tuomet kalbėjo apie moterystę ir įsakydamas nesiskirti padarė, kad ji tapo sakramentu. Šv. Jonas turėjo pripažinti ir šv. Jokubo aprašytąjį sakramentą būtent Paskutinį Patepimą. Šv. Jonas taip-gi pripažino ir pastiprinimo sakramentą, nes pats jį dalino žmonėms Samarijoje. Taip rašo šv. Liukas savo knygoje vadinamoje Apaštalių darbai (Ap. Darb. 8, 14—15). Šv. Liukas gyveno tais pačiais laikais kaip ir šv. Jonas. Juodu abu dirbo tą patį darbą: skelbė Kristaus mokslą žodžiu ir raštu. Neužgynė šv. Jonas nei kunigystės sakramento, nes pats buvo kunas. Kunigystės galybė suteikdamas, švenčiausiu Sakramentu pavalgydamas apaštalus, tarp jų ir šv. Joną, V. Jėzus jiems kalbėjo: "Jau nevadysiu jus tarnais, nes tarnas nežino ką daro jo ponas. Jus-gi pavadinau draugais, nes visa ką buvau girdejęs iš mano Tėvo pranešiau jums. Ne jus mane išsirikote, bet aš išrinkau jus ir padėjau, kad eitumėte ir vaisių atnešumėte ir jūsų vaisius būtų patvarus" (Jon. 15, 15—16). Pats šv. Jonas tą aprašė.

Tikėjimas.

Persekiojimų laikais pavojinga buvo aiškiai kalbėti ir rašyti apie krikščionių organizacijos dalykus, tarp jų ir apie kunigystę. Pavojinga buvo aiškiai minėti ir didžiausiąjį slėpinį, būtent Kuno ir Kraujo Sakramentą. Bet nepavojinga buvo kalbėti apie tikėjimą. Del to ta laiško dalis lengviausiai mums supranta, kuri kalba apie tikėjimą. Apaštalas sako, kad tikėjimas pergalis pasauli, kad tikėjimo stambiausioji tiesa yra, jog Jėzus yra Dievo Sūnus. Bažnyčia Atvelykiui tyčia parinko tą dalį Šventojo Rašto, kur tikėjimas labai išgriamas, nes Velykų Šeštadienyje pasikrikštijusieji žmonės per Velykas mintijo apie Kristų ir Jo atsikėlimą. To nerekėjo jiems trukdyti. Atvelykyje jie jau pasidėdavo baltuosius Krikšto rubus. Tada priderėjo priminti jiems didžiausią

krikščionies priedermę, būtent tikėjimą. Tam tikslui parinkta ne vien Mišių Lekcija, bet ir Evangelija.

Trumpai suimant šios dienos Lekcijos pamokinius randame štuos dalykus: 1. Tikėjimo reikalas ir galybė. 2. To tikėjimo stambiausios tiesos yra šitos: a) švenčiausia Trejybė, b) Jėzaus, Dievybė, c) Sakramentai ir d) reikalas gyventi dvasia, o ne kūnu.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 20, 19—31.

Anno metu, kad buvo vėlu ta diena pirmąją po subatos ir durys buvo uždarytos del Žydų baimės net mokiniai buvo susirinkę: atėjo Jėzus ir stoji viduje ir tarė jiems: Ramybė jums. Ir tą ištaręs parodė jiems rankas ir šoną. Tai-gi nudžiugo mokiniai išvydę Viešpatį. Tai-gi tarė jiems vėl: Ramybė jums. Kaip siuntė mane Tėvas ir aš siunčiu jus. Tą pasakęs kvėpė į juos ir tarė jiems: Imkite Šventąją Dvasią: kuriems atleisite nuodėmes, bus atleistos: ir kuriems užlaikysite bus užlaikytos. Bet Tomas vienas iš dvylikos, kuris vadinosi Didimūs, nebuvo su jais, kuomet Jėzus atėjo. Tai-gi kiti mokiniai sakė jam: Matėme Viešpatį. Bet jis sakė jiems: Jei nematysiu jo / rankose vinių perdurimų ir neįdėsiu savo piršto į vinių vietas ir neįdėsiu savo rankos jam į šoną, tai netikišiu. Ir po aštuonių dienų mokiniai vėl buvo susirinkę viduje ir Tomas su jais. Jėzus atėjo uždaromomis durimis ir stoji tarpe ir tarė: Ramybė jums. Paskui taria Tomui: Įdėk ščia savo pirštą ir žiūrėk mano rankas ir atikišk savo ranką ir įdėk man į šoną: ir nebuk netikis bet tikintis. Atsakė Tomas ir tarė jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. Tarė jam Jėzus: Kadangi matei mane Tomai, tai įtikėjai: laimingi kurie įtikėjo nematė. Dar daug ir kitokių Jėzus padarė matant savo mokiniams ženklų, kurie nėra užrašyti šioje knygoje. Bet šitie yra užrašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Dievo Sūnus Kristus, ir kad tikėdami turėtumėte amžiną gyvenimą jo vardu.

Evangelijos Paaškinimas.

Apaštalai V. Jėzui gyvam esant tikėjo, jog Jis yra tas, kurį Dievas buvo žadėjęs atsiųsti Žydų tautai ir per pranašus buvo išdėstęs jo ypatybes. Apaštalai taip-gi įtikėjo, jog Jėzus yra Dievo Sūnus. Tiksliai tas tikėjimas buvo žymimasis, dumais apsinėjęs, nes apaštalams rodėsi, jog Kristus turi laimingai viešpatuoti ant žemės pergalėjęs visus savo priešius.

Tai-gi apaštalių mintyse buvo po dvi daly: viena teisinga, kita klaidinga. Teisinga dalis buvo, jog Jėzus yra Dievo Sūnus Kristus. Klaidinga dalis buvo, buk jis viešpataus ant žemės. Tą klaidingąją savo minčių dalį apaštalai mylėjo daugiau negu teisingąją, nes jie tuomet da labiau troško kuno patogumų negu Dievo tiesos. Kuomet Kristus numirė, kuomet niekas negalėjo abejoti apie tą mirtį, tuomet apaštalai pamatė, jog jis ant žemės nesudarys galingos ir garbingos viešpatijos, kaip jie buvo mintiję. Jiems būtų reikėję atsidėti klaidingosios savo minčių dalies, o pasilaikyti teisingąją. Bet jie buvo žmonės. O žmonės mylėdami klaidą taip ją suplačia su tiesa, jog nei patys negali atskirti vienos nuo kitos; arba pasilaiko abi, arba atmeta abi. Tokia yra savimeilės galybė. Ne iš grynios meilės, tik iš savimeilės, žmonės ima mylėti klaidą ir suplačia ją su tiesa. Kuomet kas nors juos versta priverčia atsidėti klaidos, tuomet jie patys atmeta ir tą tiesą, prie kurios buvo prilipę savo mylimąją klaidą. Taip padarė apaštalai. Negaudami tikėti, buk Jėzus sudarys galingą viešpatiją ant žemės, jie liovėsi tikėję, jog Jis yra Kristus ir Dievo Sūnus.

Šventasis Tomas labiau už kitus budavo pamėgęs tą žemišką V. Jėzaus viešpatavimą, todėl Tomas labiau už kitus paliovė tikėjęs į jo dievybę, todėl jis smarkiau už kitus atmetė tiesą su klaida, ir netik netikėjo į Kristaus atsikėlimą, bet nenorėjo nei būti su savo draugais. Tik nuolatini įvairių ir neabejotini atsitikimai padarė, kad jis po aštuonių dienų sugrįžo į kuonį, nors nežadėdamas joje likti. Jis joje likosi del to, kad savomis rankomis palytėjo atsikėlusio iš numirusių Viešpaties žaizdas. Jis įtikėjo pirma negu palytėjo, nes kartais akys nesilpniau už pirštus parodo tiesą. Ją patyręs akimis šv. Tomas gavo ją patikrinti ir pirštais, nes V. Jėzus liepė.

Del apaštalo Kristus gal būtų ir neliepęs dėti pirštus į žaizdas, nes apaštalas tikėjo ir be to, bet mes užtikinai esame palinkę prie visokių abejonių. Neturėję progos patys matyti jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. Tarė jam Jėzus: Kadangi matei mane Tomai, tai įtikėjai: laimingi kurie įtikėjo nematė. Dar daug ir kitokių Jėzus padarė matant savo mokiniams ženklų, kurie nėra užrašyti šioje knygoje. Bet šitie yra užrašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Dievo Sūnus Kristus, ir kad tikėdami turėtumėte amžiną gyvenimą jo vardu.

Ne vienam užėina klausimas, kodėl Jėzus per keturiasdešimt dienų po atsikėlimo budamas ant žemės nenuolatai gyveno su apaštalais, tik rodėte pasirodydavo jiems gana tankiai bet neilgai? Tam klausimui galime atsakyti, kad Evangelijos apraše ne visą išganytojo veikimą per tas keturiasdešimt dienų. Šv. Jonas liudija, kad Kristus daugiau padarė negu yra aprašyta Ketvirtoje Evangelijoje. Šv. Liukas Evangelistas apskritai, kad Kristus "Per keturiasdešimt dienų pasirodėdamas ir kalbėdamas apie Dievo karalią" (Ap. Darb. 1, 3) daugeliu prirodymu teikė save mokiniams.

Del mums išrodo, kad V. Jėzus išties nenuolatai buvo su apaštalais per tą keturiasdešimt dienų. Juk Jis buvo išvedęs patriarką, pranašą ir kitų teisingųjų vyrų ir moterų dušias iš paskandų. V. Jėzui reikėjo būti ir su tomis dušiomis. Nabašnikai su gyvaisiais negalėjo painiotis. Ne tokia yra Dievo užvestoji tvarka. Kristaus Dievybė galėtų būti įvairiose vietose tuo pačiu laiku, bet gyvas gamtinis jo kunas galėjo būti tik vienoje vietoje. Tik šv. Sakramente prastodamas apriboti

ŠV. TOMAS BECKET KENTĖTOJAS.

Kanterbury Arkivyskupas Anglijoje.

(Gyveno 1117—1170)

Anglas, Gilbertas Bekket, dar budamas jaunas, su draugais keliavo į Jeruzolimą, bet kelionėje tapo Saracenu sugautas ir pateko nelaisvėn. Pusantrų metų jis kentėjo tą nelaimę pas vieną Saracenu admiralą, o budamas uolus katalikas, tankiai kalbėdavo apie Dievą ir apie pasišventiną Jam. Tą tikėjiminių kalbų noriai klausydavo vienatinė admiralo duklė. Ypatinai tie Gilberto žodžiai įsmigo jai giliai atmintyje, kad šis meilės del Dievo turime būti pasirengę visako netekti ir net gyvybę pašvesti. Vieną naktį Gilbertui pavyko pabėgti iš nelaisvės ir sugrįžti Londoną.

Bet taippat ir jo mokytinė, ana vienintelė admiralo duklė, neužilgo pasekė jį, nes slapta išbėgus iš tėvo namų atvyko į Londoną. Čia ji gerai išmoko katalikų tikybos, priėmė krikštą ir vardą Maud arba Matildos, o paskui ištėkėjo už savo mokytojo, Gilberto. Jūdvių sunus buvo Tomas, kurs vėliau tapo Anglijos kancleriu, Kantuarijos vyskupu ir šventuoju.

Matilda Gilbertienė budama labai maldinga, mokėjo ir sunui įkvepti dorą.

Motinai ir tėvui mirus, Tomo maldingumas truputį atšalo. Tomas Bekketas gyveno vieno didžturčio Anglo rumuose ir kartu su juomi uoliai medžiogavo. Vieną syk jo išlavintas vanagas puolė ant anties ir įkrito vandenin. Kad nenustojus mylimojo paukščio, Tomas šoko į vandenį gelbėti. Bet vilnis jį pagrobė ir nunešė prie malūno po ratu. Butų žuvęs, jei staiga ratas nebūtų sustojęs. Tas nuotikis Tomui pasirodė stebuklu, atidarė jai nikačiui akis ir vėl patraukė arčiau prie Dievo. Nuo to laiko Tomas visiškai pasišventė Dievui.

Išėjęs mokslus, tapo įšventintas kunigu ir del nepaprastų dorybių greitai buvo augštinamas. Veikiai jis tapo Anglijos kancleriu ir Kantuarijos arkivyskupu. Nenoriai tą paugštinimą priėmė, nes permatė, kad reikės susikirsti su karaliumi. Anglijos karalius, Enrikas II, valdė sauališka ir pasisavindamas Bažnyčios gerybes, darydamas skriaudą jimo jis yra daugelyje vietų. Bet atsikėlusis Kristaus Kunas su apaštalais buvo ne sakramentinė išvaizda, o tik savo prigimtoje.

Šios dienos Evangelija mus ypatingai pamokina šitų dalykų: 1. Kad mums greitai eina priarasti tiesą, jei tik duodame savymeilei valią suplači tą tiesą su kokia nors klaida. 2. Kad laimingi yra žmonės įtikėjusieji į Kristaus atsikėlimą. Prie tų dviejų tiesų sustiprinančių mūs gerą apsejimą, dar yra ir ta nauda, kad žinome 3, jog Kristus turėjo rimtų priežasčių apseiti taip, kaip tas Jo apsejimas aprašytas Evangelijoje. Tik apseikime mes taip rupestingai su Kristaus voikalais, kaip Jis apsejo su musiškais, tai ir patys busime laimingi.

dvasiškiškai. Karaliaus neteisybė, arkivyskupo išstvertė ir drąsa ginti Bažnyčios teises sukėlė didelę kovą. Nėgana ką malonės neteko arkivyskupas karaliaus širdyje, bet ir persekiojimą turėjo atkelti. Karalius atėmė Kantuarijos arkivyskupo turtus. Arkivyskupas gavo išbėgti iš tėvynės ir slapstėsi Prancuzijoje. Kuomet už Tomą užtarė popėžius Aleksandras III ir Prancuzijos karalius Liudvikas VII, Enrikas suminkštėjo. Arkivyskupas sugrįžo į Angliją. Bet karaliaus dvariškiškai savo liežuviu pasirupino vėl užkurti karaliaus neapykantą ant arkivyskupo. Karaliui neatsargiai išsitarus nedori dvariškiškai užpuolė ant arkivyskupo bažnyčioje belaukiant Mišias ir nužudė. Karalius popėžiui užsiginė dalyvaves toje žmogūdytėje, sugrąžino Bažnyčiai atimtus turtus ir pats senatvėje basas sukrūvintomis kojomis nukeliavo prie šv. Tomo grabo. Piktadarai, kurie buvo savo rankomis nužudę šv. Tomą, visų neapkenčiami ir sąžinės išmetinėjimų varginami, iškeliavo Ryman ir iš paties popėžiaus gavo išriškia. Paskui jie nuvyko į šv. Žemę, įstojo vienuolynan ir atgailoje užbaigė gyvenimą. Taip tai šv. Tomas, uoliai gindamas Dievo garbę ir Bažnyčios teises, savo gyvybę pašventė ir mums gerą pavyzdį paliko.

Visi katalikai turėtų uoliai rūpintis Dievo garbe ir Bažnyčios teisėmis. Idant ta dorybė Dievui patiktų, ji turi būti tris ypatybes, t. y. turi būti išmintinga, be savymeilės ir drąsi. Uolumas nėra išmintingas, kuomet jis yra staigas, užsilegantis. Jis yra geras, jei apmasto, kaip su kuomi pasielgti ir kantriai žingsnį paskui žingsnį žengia prie savo tikslo. Gefas uolumas viską daro be savymeilės arba be savo žemiškos naudos, ne savo išdidumo, vien tik lavintas vanagas puolė ant anties ir įkrito vandenin. Kad nenustojus mylimojo paukščio, Tomas šoko į vandenį gelbėti. Bet vilnis jį pagrobė ir nunešė prie malūno po ratu. Butų žuvęs, jei staiga ratas nebūtų sustojęs. Tas nuotikis Tomui pasirodė stebuklu, atidarė jai nikačiui akis ir vėl patraukė arčiau prie Dievo. Nuo to laiko Tomas visiškai pasišventė Dievui.

Isėjęs mokslus, tapo įšventintas kunigu ir del nepaprastų dorybių greitai buvo augštinamas. Veikiai jis tapo Anglijos kancleriu ir Kantuarijos arkivyskupu. Nenoriai tą paugštinimą priėmė, nes permatė, kad reikės susikirsti su karaliumi. Anglijos karalius, Enrikas II, valdė sauališka ir pasisavindamas Bažnyčios gerybes, darydamas skriaudą jimo jis yra daugelyje vietų. Bet atsikėlusis Kristaus Kunas su apaštalais buvo ne sakramentinė išvaizda, o tik savo prigimtoje.

PALAIMINTA MARIJA ALOOQUE APIE DIEVIŠKĄ V. JĖZAUS ŠIRDĮ.

Ta išrinktoji Dieviškos Širdies mokininė viename laiške pas vienuolę taip apie Ją išreiškė: "Garbingiausia Jėzaus Širdis nori visų širdyse įsteigti Savo skaisčiausios meilės karalystę, nori jose sunaikinti velnio karalystę. To sumanymo išpildymą taip labai trokšta, kad visiems, kurie su juomi apie tai rupinsis, didelį atlyginimą prižada. Ir taip! Ta Širdis viešpataus neveizint tų visų, kurie Jojo sumanymams priešinasi; velnius su visais savo tarnais bus pergalėtas."

Priemonė, kuria tą žmonių atvertimą nori išpildyti, pagal patvintes Išganytojaus sumanymą, yra pamaldos prie švenč. Jojo Širdies, apie ką ta Dievo tarnaitė taip rašo: "Idant didesnę dalies krikščionių širdyse atšalusią, o kartais ir visiškai atšalusią, meilę vėl uždegti, V. Jėzus nori per tą maltingumą suteikti jiems naują būdą mylėjimo Dievo per tą švenč. Širdį. Ta Dieviška Širdis yra dangaus išdu, iš kurio mums jau ne vieną kartą bu-

vo duota brangus anksas, kuriuo galime savo skolas nuodėmėms užtrauktas išmokėti ir dangų sau pirkti. Yra tai paskutinis Jo meilės išradimas, po kuriuomi nieko kito netrokšta, kaip tikslai, idant intumėme iš jo sau naudą. Ir nelaimė tiems, kurie to nedaro arba daryti nenori. Jo yra valia, idant del savo pašventinto ta Širdis, kuri yra meilė, garbintumėme, kuri daugiaus, kaip kitos V. Jėzaus Kuno dalyse kentėjo iki paskutiniam ant kryžiaus atsidukėjimui.

"Viską, ką tikslai šv. Žmogystė turėjo iškentėti prie baidios mirties ant kryžiaus, tą atjautė ta Širdis per visą savo gyvenimą. Ta yra priežastis, del ko Dievas nori, idant skyrumi būtų garbinama; per Savo meilę ir maldingumą turime žmonės tiek suteikti Jam džiaugsmo, kiek Jam savo nuodėmėmis uždavė kartybių ir baimės.

"Nėra nieko saldesnio ir pasekmingesnio prie atvertimo labiausiai užkietėjusių dušių, kaip tas malonus patepimas ugningos Tos meilingiausios Širdies meilės. Ji parims užkietėjusią širdį su pagalba savo pamokslininkų ir kitų tikinčiųjų žodžių; Ji tą žodį padarys ugningu kardu, kuris šalčiausią širdį prie meilės atves.

"Ta Dieviška Širdis yra neišsemtu šaltiniu, iš kurio plaukia trys nuolatinios srovės. Visųpirma srovė galeistingumo del nusidėjėlių, ant kurių turėti tris ypatybes, t. y. turi būti išmintinga, be savymeilės ir drąsi. Uolumas nėra išmintingas, kuomet jis yra staigas, užsilegantis. Jis yra geras, jei apmasto, kaip su kuomi pasielgti ir kantriai žingsnį paskui žingsnį žengia prie savo tikslo. Gefas uolumas viską daro be savymeilės arba be savo žemiškos naudos, ne savo išdidumo, vien tik lavintas vanagas puolė ant anties ir įkrito vandenin. Kad nenustojus mylimojo paukščio, Tomas šoko į vandenį gelbėti. Bet vilnis jį pagrobė ir nunešė prie malūno po ratu. Butų žuvęs, jei staiga ratas nebūtų sustojęs. Tas nuotikis Tomui pasirodė stebuklu, atidarė jai nikačiui akis ir vėl patraukė arčiau prie Dievo. Nuo to laiko Tomas visiškai pasišventė Dievui.

"Ant galo ta Širdis yra gerybių jurėmis, kuriose neturtėliai savo neturtą pralobins, džiaugsmo jurėmis, kuriose visus rupestus turime skandinti; yra jurėmis nusizemimo mūsų išdidumui, yra jurėmis galeistingumo visiems prispaustiems ir jurėmis meilės, kuriose visus prispaudimus turime panerti."

Minneapolis, Minn., Kovo 26 d. Čionykščiai Kolumbo Vyčiai (Knights of Columbus) rengia statytis milžinišką keturiolikos augstų triobą. Jų Čionai yra tiek daug, kad jie jaučia tokios triobos reikalą savo vietinėms taryboms ir bendriems tikslams. Trioba atseis 1,200,000 dolierių. Yra išdirbtų planų tą sumą gauti, bet vietiniai skyrių nariai papatintiniame savo susirinkime sumetė vienu vakaru \$80,700.

Detroit, Mich., Kovo 25 d. Vietinės katalikų vienuolės vadinamos Pavargėlių Seselės (Little Sisters of the Poor) gavo pustrėčio tukstančio dolierių, kurių visai nesitikėjo. Tnos pinigų joms mirdamas užrašė teisėjas George S. Hosmer. Jis negana kabus nekalikas, bet dar-gi masonas.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Gautos iš N. C. W. C.

Ukraina ir Jugo-Slavija.

Vienna, Kovo 10 d. Didelė dalis Ukrainų gaubtinai turi liktis po Lenkų valdžią. Tačiau jie yra katalikai vadinami unijotais. Jie visus tikėjimo dalykus ir Dievo apreiškimus doros įsakymus taip pat pripažįsta, kaip ir mes. Jie taip pat yra po Šventojo Tėvo valdžia. Bet jie skiriasi nuo mūsų tuomi, kad jų bažnyčiose pamaldos yra laikomos kitai ir Mišios giedamos slaviskai, o ne lotyniskai. Lenkai norėjo ir nori juos paversti Lenkais.

Ukrainai nori apginti savo tautybę. Carui Rusiją valdant buvo kiles tarp Galicijos Ukrainų krypsnys suvienyti juos su Rusija. Tą krypsnį Rusija šelpė pinigais prieš karą, o karo metu Rusų karuomenė užėmusi Galiciją kitokio krypsnio nepripažindavo ir naikindavo. Del to tapo išvežtas į Kurską Ukrainų unijotų metropolitas Szeptieckis ir gavo daug kentėti.

Rusijos carui žlugus, Serbijos karaliams tapus didelės Jugo-Slavijos valdovais, carų ipročiai ir tikslai persikėlė į Belgradą. Serbai savo metropolitą padarė patrijarku. Viešpatijos izdas duoda lėšų agitacijai prieš katalikus ant naujos pravoslavams. Agitacijos pasidarė pačioje Jugo-Slavijoje tiek, ypač Kričevs'o vyskupijoje, kad ten iškilo viešų protestų. Žymiausias tapo katalikų kunigo Sinčako susikirtimas su pravoslavų vyskupu Demetrijum.

Belgrado, t. y. Jugo-Slavijos sostinės agentai sumanę pasinaudojo likusių po Lenkais Ukrainų nelaimėmis ir juose sudarė agitacijos atsimesti nuo katalikų visai, o susidėti su Serbijos pravoslavais. Belgrade dabar neseniai buvo pravoslavų sinodas ir Galicijos Ukrainai unijotai atsuntė tenai savo atstovų siūlydami susivienyti. Abejotina ar tie atstovai yra keno nors įgalioti, bet žinant Ukrainų vargus nebūtų galima stebėtis, jei jie griebtųsi ir aštraus skustuvo. Ukrainams norintiems atsimesti nuo Katalikų Bažnyčios labai padeda jų kaimynai Čeko-Slovakijos atskalonai.

Katalikai ir Jugo-Slavija.

Vienna, Kovo 12 d. Serbija prieš karą buvo valdoma taip kaip Rusija patardavo, todėl Serbijoje teisės katalikams budavo labai skaudžios. Jie negalėjo turėti savo mokyklų. Dabar po karui daug katalikiškų žemių tapo priskirta prie Serbijos, kuri ėmė vadintis Jugo-Slavija. Apšvietos ministras joje p. Pribičević nekenčia katalikų kaip gimes pravoslavijoje ir kaip asmuo atsidėjęs krikščionijai. Tas išrado, kad reikia panaikinti katalikišką mokyklą ir tose katalikiškose žemėse, kurios tapo priskirtos prie Jugo-Slavijos. Neteisingo, nedemokratiško ir nekultūrinio įstatu vardu katalikiškos mokyklos tapo uždarytos Kroatijoje, Slovenijoje ir Voivodinoje. Tų šalių vyskupai nuvažiavo į Belgradą pas karalaitį Aleksandrą, kuris tėvo vardu valdo Jugo-Slavijos Respubliką. Reikia žinoti, kad Jugo-Slavija yra tokia respublika, kad ją karalium valdo. Tai-gi katalikų vyskupai protestavo del neteisingo apspėjimo su jų mokyklomis. Taip pat protestą pakėlė Jugo-Slavijos parlamente jo nariai žmonių atstovai katalikai. Dar nežinia kas iš to išeis. Žinia tik tai, kad ministro fanatizmas silpnina tėvynę, sukeldamas kovą, neleidamas sąžinės laisvės, mažindamas piliečių teises auklėti vaikus kaip jie nori, o ne kaip ministras liepia.

Austrija.

Daktaras Fr. Funder rašo iš Vienos Kovo 10 d., 1921 m., kad daktaras Metzger yra pargarsinęs užkietėjus į tarpautinį katalikų susivaižinimą mieste Graz Rugpjutyje, 1921 m. Austrijos vyskupai apie tą susivaižinimą nieko nežino. Taip pat nežino katalikiškosios organizacijos Styrijoje, kurios sostinė yra Graz'o miestas. Spėjama tik tai, kad skirtuojan laikui yra šaukiamas tarptautinis katalikų esperantistų susivaižinimas. Esperantistais vadinasi žmonės mokantiesi kalbėti varšaviečio d-ro Zahnenhofo pramanytąja kalba.

Rusija.

Austrijos pilietis Nemeny, nusiduodamas bolševiku buvo Rusijoje ir sugrįžęs apgarsino veikalą, aprašydamas tą šalį. Jis sakosi užėjęs Petrograde į Isakio cerkvę 10 valanda prieš piet penktadienį, darbo dienoje ir radęs pilną cerkvę žmonių. Pamaldų nebuvo, bet žmonės meldėsi, paskui jie ėmė giedoti šventas giesmes. Nemeny sako, kad bolševikų laikraščiai pradžioje pavokė visuomenės upą grįžtantį prie tikėjimo, paskui ėmė jį kritikuoti ir tos kritikos virsdavo keiksmams. Pagalios tie laikraščiai nutilo. Mums Nemeny'o pranešime vienas daiktas sukelia abajonę. Jis sako žmonės meldėsi iš knygų. Pirma pravoslavai to nedarydavo. Gal jie dabar ėmė elgtis kitaip.

Italija.

Ryme prie Šventojo Tėvo dabar yra atstovai trisdešimt vienos tautos. Tikimasi, kad umu laiku prisidės dar vienas, butent Prancūzijos atstovas. Penki atstovai turi augščiau sių laipsnį, butent ambasadorių. Jie yra iš Brazilijos, Čili, Ispanijos, Peru ir Prūsijos. Kiti skaitosi mažesni ir vadinasi ministrais. Pusiau oficialių santykių Šv. Tėvas turi su šiomis nekrikščioniškomis šalimis: Japonija, Kinija ir Turkija. Anglija prieš karą neturėdavo savo atstovo. Karo metu jį paskyrė laikiną atstovą; dabar tas laikinasis jau padarytas nuolatinis. Jis taip-gi atstovauja ir Kanadą. Visos respublikos Pietų Amerikoje turi savo atstovų pas Šventąjį Tėvą. Neturi atstovo tik tai Suvienytos Valstijos Amerikoje, Italija ir trys Skandinavų šalys. Atstovų turi net Finlandija ir Latvija. Lietuvą atstovauja kanaaninkas Jurgas Narjauskas. Vyskupas Edvardas O'Rourke yra Šventojo Tėvo askirtas tvarkyti katalikiškąs vienuolijas Lietuvoje, Latvijoje ir Estonijoje.

Amerika.

Kardinolo Grįžimas.

Philadelphia, Pa., Kovo 28 d. Gauta telegrama, kad kardinolas Denis Dougherty sės į laivą Cherbourg'e Prancūzijoje Balandžio 6 d. ir atvyks į New Yorką apie 16 d. to mėnesio. Philadelphijos gyventojai žada surengti gražų savo arkivyskupui patikinimą. Visų parapijų delegacijos suseis pas geležinkelio stotį prie North Broad Street. Kardinolas ir jo palydovai susės į automobilis ir visa procesija ims žengti nuo stoties į Logan iš ten Broad Street'u iki Ritter, o paskui iki arkivyskupo namų. Maršavime dalyvaus daugybė orkestrų. Draugijos neš Amerikos ir popiežiaus vėliavas. Paskui katedroje pats kardinolas laikys iškilmingas Mišias. Vakare Metropolitan Opera House arba Muzikos Akademijoje bus pasaulinės iškilmės, kuriose dalyvaus augštieji miesto ir visos šalies asmenys. Jiems prakalbėjus kardinolas atsakys. Kadangi laivas gali pribiti į New Yorką anksčiau ar vėliau, tai kardinolo priėmimo diena bus paskelbta skrydžiu.

Katalikai Studentai Nekatalikiškose Mokyklose.

Illinois universitete kapelionas katalikų kunigas J. A. O'Brien Ph. D. surinko žinių apie katalikus, kurie mokinasi nekatalikiškose augštesnėse mokyklose Amerikoje. Jis gavo žinių iš 544 įstaigų, kuriose pasirodė apie 40,000 katalikų studentų.

Iš 151 įstaigos žinios yra pilnai aiškios. Jose viso labo studentų yra 180,130, o katalikų 17,376. Iš kitų 403 įstaigų žinių apie katalikus studentus nėra, bet žinia, kad jose studentų viso labo yra 235,606. Skaitant vienokį katalikų nušimtį žinomose ir nežinomose įstaigose, išeina, kad tose paskutinėse turėtų būti 22,700. Pridėjus šitą skaitlių prie žinomųjų, išeina 40,076.

Iš to pasirodo, kad katalikų skaičius nekatalikiškose augštesnėse mokyklose yra gana didelis. Tą faktą reikia pripažinti ir reikia ką nors daryti, kad aprūpint studentų dvasios reikalus.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas 1. Pas šventim-taučius katalikus Velykų ryt-metyje nėra nei kokių iškilmų, nei atsišikimo apeigų. Pas juos viskas atliekama Didžiam Penktadienį arba Šeštadienį. Kodėl taip yra?

A. S. Vaitkus.

Atsakymas 1. Katalikų Bažnyčioje nėra didesnės iškilmės už Mišias; ir jos yra laikomos Velykų Sekmadienį visose Katalikų Bažnyčiose. Lietuvoje didžiausia iškilmė darosi anksti rytmetėje del to, kad Lietuvoje yra paprotys budėti Velykų naktį. Bet ir Lietuvoje jau pastebėta, kad dviejų lyčių jaunumenės susirinkimas bažnytkiemyje gana tankiai buvo kenksmingas dušioms. Kitų šalių katalikai tą pastebėjo anksčiau ir Velyknakčius panaikino. Del to Velykų dienos iškilmingosios pamaldos ėmė būti paprastu sumos laiku.

Kol katalikų visuomenė budavo rimtesnė, kol žmonės susėję Velyknaktį galėdavo būti tiksliai bažnyčioje, kol šale jos nebudavo nei užieigų nei užkaborių, tol Velykų apeigos budavo laikomos naktimis ir labai gražiai. Tais laikais Velykų Šeštadienį kitų pamaldų nebudavo tiksliai pranašysčių skaitymas ir prisirengimas prie krikšto tų, kurie buvo užauge, o dar nekrikštyti.

Kuomet krikščionija paplito tarp įvairių mažai apšvietusių tautų, kuomet prasidėjo papiktinimų Velyknaktyje, tuomet Bažnyčia Velyknakčio pamaldas perkėlė į Šeštadienį. Del to dabar jau Šeštadienį pradeda giedoti Aleliuja.

Lietuva, Lenkija ir kitos tautos gyvenančios šale pravoslavų perkėlė Velykų nakties Mišias į Šeštadienį, kaip ir visur, bet nesiliovė susėję Velyknakčiais del to, kad pravoslavai tą darydavo. Nors pas pravoslavus papiktinimų buvo labai daug, ypač del jų papročio Velykose bučiuotis visiems, tarp tos pačios ir tarp skirtingos lyties, bet pravoslavai Velyknakčių nenaikino, nes jie apeigų senoviskumą stato augščiau už doros reikalus.

Kur katalikai gyvendavo su pravoslavais ten, nėsant Velyknakčių katalikų bažnyčiose, katalikai eidavo į pravoslavų šventinamius ir ten apsedavo dar blogiau negu savo parapijose. Geriau tat buvo grąžinti Velyknakčius į katalikų bažnyčias, negu leisti žmones į pavojų ir apseiti blogai ir dar tikėjimo nustoti.

Tas Velyknakčių grąžinimas į Lietuvos ir kitų netolygų pravoslavams tautų bažnyčias pasidarė be Bažnyčios Vyriausybės pritarimo, del to perkeltos į Šeštadienį atsišikimo Mišios liko Šeštadienį.

Amerikoje Lietuvių katalikų bažnyčios palaiko atsišikimo pamaldas Velykų ryte tik tam, kad žmonėms primintų jų tolymą ir mylimą tėvynę. Tas priminimas palengvina žmonėms suvargusias širdis.

A. S. Vaitkus.

Klausimas 2. Vidurdieneje viešai dideliai miniai žmonių matant joti į didelį miestą ant vogto gyvulio būtų buvę gana neparanku. Del to vieno jau galima numanyti, kad Jėzus nevogė sau asilo.

Skaitydami Evangeliją aprašančią tą atsitikimą randame, kad Jėzus siūsdamas mokinius parvesti asilaitį tarė: "Ir jei kas ką sakytų judviej, tai sakykite, kad Viešpačiui reikia" (Mat. 21, 3).

Iš tų žodžių matyti, kad asilų sargas arba savininkas buvo V. Jėzaus pažįstamas ir duodavo jam savo daiktų arba gyvulių, kada reikėdavo.

Mokslininkai spėja, kad tas žmogus buvo Jonas, šv. Morkaus Evangelisto tėvas, kad V. Jėzus ant jo gyvulio įjojo į Jeruzolimą ir jo kambaryje atlikę paskutinę vakarienę.

Kaip kiti nekiliojamųjų turtų savininkai, taip ir Morkaus tėvas neišiduodavo esąs Kristaus mokinių. Šv. Mateušas savo Evangeliją rašė kuomet jaunesnysis Erodas labai persekiojo krikščionis. Tada pavojinga buvo minėti vardas to žmogaus, kuris davė Kristui asilę ir asilaitį įjojant į Jeruzolimą, kuris davė savo namus apaštalams rinktis.

Klausimas 3. Randame knygoje užrašyta, kad 1027 m. kunigams tapo uždrausta vesti pačias. Iš to matyti, kad pirmiau katalikų kunigai, vyskupai, gal ir popiežiai ir apaštalai buvo vedę. Kokia-gi galėjo būti priežastis, kad tik 1027 m. tužginta kunigams moterystė.

A. S. Vaitkus.

Atsakymas 3. Šv. Petras prieš tapsiant apaštalu buvo vedęs. Tą aiškiai žinome iš šv. Morkaus Evangelijos, kuri minėja, jog V. Jėzus išgdyė šv. Petro pačios motiną (Mork. 1, 30). Be to nėra žinios ar šv. Petro pati buvo gyva, ar jau mirus, kuomet šv. Petras tapo apaštalu. Kai kurie spėja, kad šv. Petronė buvo šv. Petro dukte, bet kiti rašo, kad ji nebuvo jį giminė, tik iš jo rankų priėmusi krikštą ir vardą Rymę.

Dvasiškiškos hepatystės įsigyveno Bažnyčioje savaime. Žinomos kai-kurių apaštalu

motinos, bet nežinomos jų moterys. Jei kuris ir yra turėjęs pačią, tai tapęs apaštalu su ja negyveno, tik abu pildė skais-tybę. Šv. Povyilas visai neturėjo pačios. Neturėjo nei kiti jo amžio arba jaunesnieji tikėjimo skelbėjai.

665 metais po Kristaus Konstantinopolyje Trullo rumuose buvo vyskupų tarybos posėdis arba sinodas. Jie pastebėjo, kad daugelis kunigų seno apaštalu palikto skaisybės ipročio nepildė, gyvendami su pačiomis ir nepaisydami kankas sako. Tokių dvasiškių Grekų žemėje buvo gana daug. Tos žemės vyskupai matė, kad nors jie išleistų įstatą uždraudžiant moterystę kunigams, tai vis tiek įstatas liktų neįsipildytas. Tada Trullinio sinodo vyskupai prisiminė šv. Petro uošvę ir sutarė, kad kunigams vedusiems moteris prieš priimiant šventinimus valia gyventi su jomis. Sinodas sutarė be-gi, kad vedęs žmogus negali gauti vyskupo šventinimų, jeigu jo pati gyva.

Šitą Trullišio sinodo sutarimą atmetė visos Rymo patrijarkatas, kuriame nebuvo pačias vedusių kunigų. Todei Trullo sinodo nėra visatinių Bažnyčios Tarybų skaičiūje. Be Rymo nei viena Vyskupų Taryba negalėjo būti visatinė. Tėčiaus Grekų dvasiškių, iš skyrus vienuolius ir vyskupus liko su pačiomis. Simtui su viršum metų praėjus Grekų tauta atskilo nuo vienybės su visa Bažnyčia. Fotijui pasisekė tą padaryti, nes dvasiškių labiau žiūrėjo šeimynos reikalų, kaip Bažnyčios.

Taip pat Rusijos carui Mikalojui I, paskui Aleksandrui II pasisekė nuo katalikystės atraukti unijotus Lietuvoje ir Lenkijoje, kad jų dvasiškių buvo su pačiomis. Tą pat padarė Galicijos unijotams Mikalojus II 1915 metais del tos pačios priežasties.

Bandymų įvesti moterystę į katalikų dvasiškių buvo gana daug ir vidurinėje ir vakarinėje Europoje. Tiksliai žinai tie bandymai nekuomet nepasisekdavo, nes dvasiškių dauguma visuomet stodavo už skaisybės. Kiek kartų budavo žymesnių bandymų apvedinti kunigus, tiek kartų tapdavo naujai išleidžiamas įstatas draudžiantis tą daryti.

Tamista minėjai 1027 metų įstatą. Aš tokio nežinau. Bene mes perstatyti skaitmenys, vietoje 1072, kuomet popiežius Grigalius VII ypatingai kovojė už kunigų skaisybę prieš Vokiečių ciecoriaus Enriko Ketrivorto pastangas skirti kunigus ir vyskopus nepildančius skaisybės. Šešioliktojo šimtmečio bandymai apvedinti kunigus tapo pasmerkti Tridento Taryboje, užsibaigusioje 1563 metais, 1917 metų įstatu taip-gi draudžia kunigams vesti pačias. Čekų atskalonai

viskas puikiai sekėsi, bet ateitis dabar atrodė tamsi. Daktaras Bruce, nes jis ten buvo, patarė ją vežti į mūsų ligonbutį, kad jai būtų daug sveikiau ir ramiau.

"Atsirado nenorėjusių jos leisti važiototi pas mus. Mat viešbučio savininkas bijojo, kad žmonės patyrę jos išvažiavimą, neisibėgiotų iš viešbučio. Tada ambulansas atvažiavo nakties metu, kuomet mieste buvo tyla. Niekam nematant įkėlė ją į ambulansą slaugiai atvežė pas mus. Ji tapo paguldyta geriausiam kambaryje. Jos draugės, lošėjos, tankiai ateidavo jos aplankyti, bet kelias dienas jų negalima buvo prileisti prie jos, nes labai sirgo. Visiems buvo gaila arties, tat žmonės aplankydami ją atnešdavo jai brangių dovanų.

"Savaitei praėjus, lošėjų burys išvažiavo kitur, o ligonis pasiliko kovoti su mirtimi.

"Lošėjų burio vedėjas paliko antrašus ir gana stambų čekį. Jis reikalavo mūsų pranešti jam kasdien apie jos sveikatą; taip mes ir darydavome.

"Ligonbutį daug kas aplankydavo norėdami pamatyti pragarsėjusį gartistę, bet ilgainiui svečių skaičius mažėjo. Daktaras ir Seserys uoliai kaip ir pradžioje ją prižiūrėdavo (Pabaiga bus).

pabandė ieškoti moterų 1919 metais ir tapo pasmerkti. Kaip daug kartų tas įstatas buvo atnaujinamas antrame tukstantyje metu, taip daug kartų jis buvo atnaujinamas ir pirmajame.

Neprotinga yra pagriebti vieną tų įstatų atnaujinimą ir tvirtinti, buk jis yra naujo įprotio įvedimas. Tokį naują dalyką, kaip amžinoji skaisybė galina buvo įvesti tik pirmo amžiaus, kada vis vien buvo tapti krikščionim ir užitraukti ant savęs kankinimus. Pasibaigus persekiojimui laikams gana sunku buvo tą įstatą išlaikyti, o apie naują įvedimą negali būti nei kalbos.

Tėčiaus tas įstatas Bažnyčiai butinai reikalingas, kaip matome iš trijų šitame atsakyme minėtų mums artimų nuotikių. Jis yra reikalingas ir del kitokių priežasčių.

Uzaugęs nevedęs vyras turi valdyti save visiškai. Vedęs žmogus turi valdytis nuo svetimų moterų ir turi visiškai valdytis kol jo moteris serga. Tankiai priseina ilgoje kelionėje persiskirti poroms. Našlys nevisuomet naujon moterystęn stvoja kaip tik savo našlinskės keturnedėl atlaiko. Vis reikia valdytis. Šintas tukstantųjų vyriškų ir moteriškų asmenų nusineša nepalytėtą skaisybę į kapus. Jie valdėsi per visą savo amžį. Jeigu kunigas negalėtų suvaldyti savęs, tai pavojinga būtų jam įtikėti tukstančius dušių valdyti.

Klausimas 4. Skaitant "Catholic Standard" ir Encyclopaedia Britannica randame užrašytą, kad reikalingumas išpažinti nuodėmės pripažinta 1216 m. Papratimas bučiuoti popiežių kojas įvesta 708 m. Ar tiesa?

A. S. Vaitkus.

Atsakymas. Apie išpažinties pradžią jau daug sykų rašėme, kad ji yra minėta šv. Jono Evangelijoje. 1215 metais buvo Trečioji Laterano Taryba, kuri įsakė, kad žmonės nerėčiau kaip vieną kartą į metus prieiti Komunijos, atlikę išpažintį.

Negalima sakyti, kad žmonės tik tada pradėjo dirbti fabrikuose, kada tapo įvesta 48 valandų maksimum į savaitę. Taip pat negalima sakyti, kad išpažintis yra įvesta tada, kada tapo nustatyta išpažinties minimum: nerėčiau vieno karto į metus. Tat padaryta 1215 m. prie Inocento III.

Nestebėtina, kad Encyclopaedia Britannica atkartoja seną Liuterio šmeižtą, tik stebėtina kaip toki niekai pateko į "Catholic Standard." Ar Tamista turi tą jo numerį?

Bučiavimas popiežiui į koją nėra įstatas, o tiksliai liūosa pagarbos išraiška. Gal buti jė dar žmonės apie 708 metus Dabar nuėję pas popiežių žmonės atsiklaupia ir pabučiuoja šventajam Tėvui į ranką.

Kun. P. Bučys

Šv. Sakramento Galybė.

Parašė Kun. R. W. Alexander.

Iš Angliško vertė J. Mačiulionis.

"Aš esu daug patyręs begyvendama, Tėveli, bet apie šitą atsitikimą nekuomet negaliu pamąstyti be ašarų." Taip kalbėjo Gailastingoji Sesuo, vienuolė. Mūdu buvome įsikalbėje apie nekatalikų misijas ir įvairius kėlius, kuriais Dievas veda žmones prie tikro tikėjimo. Sesuo šitai pasakojo toliau pradėta atsitikimą.

"Tai buvo gana seniai, kada antroji šv. Povylo Katedra Pittsburgh'e, Pa. dar buvo nesena. (Jus gal to nežinote, kad dabartinė didžioji katedra yra jau trečia tuo vardu). Tuomet gyveno jos pirmutinis vyskupas, Mykolas O'Connor, kuris paskui tapo Jezuitu. Jis jau laimingai miręs. Jo brolis, Daktaras Jokubas O'Connor gyveno pas tą katedrą. Jis daug aukodavo mūsų ligonbučiui. Vėliau jis tapo vyskupu Omaha'je Nebraskaje.

"Tada dar budavo maža teatrų ir lošimėlių. Tik štai at-

siranda apgarsinimų, išplėstų po visą miestą, kad nepaprasti artistai atsilankys ir išties savaitę laiko lėš puikų veikalą, didžiausioje miesto svetainėje Operos Triboje.

Atvažiavusių artistų burys buvo pasižymėjęs savo padorumu. Veikalas buvo senoviškas, už tai visi žmonės norė jo jį pamatyti.

"Svečių artistų burys rodė veikalą po kelis kartus. Žmonėms ypatingai patiko viena lošėja, kurios gabumais visi džiaugėsi. Bet pusiau savaitės tapo pranešta, kad tai artistė atsitiko didelė nelaimė ir del to reikės jos vietą kitai užimti.

"Tai buvo netikėtas smugis. Vieną vakarą, lošimui pasibaigus, kuomet žmonių buvo prisirinkusi pilnutėlė svetainė, geriausias miesto gydytojas tapo skubiai pašauktas į viešbutį dešinėje pusėje Monongahelos upės, kur lošėja buvo apsigyvenusi. Kaip tik gydytojas atvažiavo, jį nuvedė tiesiog į sergančiosios kambarį; jis rado ją peršalusią.

"Patruko dirksnys, nervai, išsigandimas ir susalimas, tarė jis. 'Jai išgyti reikia ramios vietos.'

"Artistų burio šeiminkas dideliai nusiminė. Jis dabar matė, kad blogos bus pasekmės be gabiausios artistės. Ikišio

viskas puikiai sekėsi, bet ateitis dabar atrodė tamsi. Daktaras Bruce, nes jis ten buvo, patarė ją vežti į mūsų ligonbutį, kad jai būtų daug sveikiau ir ramiau.

"Atsirado nenorėjusių jos leisti važiototi pas mus. Mat viešbučio savininkas bijojo, kad žmonės patyrę jos išvažiavimą, neisibėgiotų iš viešbučio. Tada ambulansas atvažiavo nakties metu, kuomet mieste buvo tyla. Niekam nematant įkėlė ją į ambulansą slaugiai atvežė pas mus. Ji tapo paguldyta geriausiam kambaryje. Jos draugės, lošėjos, tankiai ateidavo jos aplankyti, bet kelias dienas jų negalima buvo prileisti prie jos, nes labai sirgo. Visiems buvo gaila arties, tat žmonės aplankydami ją atnešdavo jai brangių dovanų.

"Savaitei praėjus, lošėjų burys išvažiavo kitur, o ligonis pasiliko kovoti su mirtimi.

"Lošėjų burio vedėjas paliko antrašus ir gana stambų čekį. Jis reikalavo mūsų pranešti jam kasdien apie jos sveikatą; taip mes ir darydavome.

"Ligonbutį daug kas aplankydavo norėdami pamatyti pragarsėjusį gartistę, bet ilgainiui svečių skaičius mažėjo. Daktaras ir Seserys uoliai kaip ir pradžioje ją prižiūrėdavo (Pabaiga bus).